

Verslagje van de Jack Thompson Trial van de Sidcup Club te Engeland.

Hoor de wind waahaait door de boohoemen, makkers staakt uw wild geraas.... enzovoorts, enzovoorts.

Iedereen kent dat liedje wel. 't Is een onschuldig liedje. Gewoon een kinderliedje, ... om de sfeer te scheppen. En het zal op de zaterdagavond van de 5de december wel heel vaak gezongen zijn.

Maar die wind was die avond niet enkel te horen, maar ook goed te voelen. Volgens het KNMI zou het stormen die avond. En laten wij nou net dié avond op een veerboot zitten. Het stormde al toen de boot nog aan de kade lag. Toen was het nog gezellig met een Engelse pint bier. Maar een half uurtje later, nadat -om 22.00 uur- de boot was vertrokken -richting Harwich- om daar de volgende morgen aan te komen, begon de vloer enigszins te bewegen. Niet van het bier, daarvan waren we na enige tijd wel overtuigd. Maar het zou goed komen, was de mening van enkelen, als buitengaats, de stabilisatoren zouden gaan werken. Maar mogelijk was de kapitein in slaap gevallen of we waren met te weinig mensen (de boot was bijna leeg), of we hadden niet genoeg betaald, maar het bootje bleef last houden van de wind en de golven. Soms leek het net of de boot over een verkeersdrempel schuurde of zoiets dergelijks. Een straf geluidje vanonder de boot en een flinke rilling door het bootje.

Toen we om half een te bed lagen, waren er twee lieden die nog optimistisch waren voor de komende nacht. Doch niemand heeft veel geslapen, maar wel de uren langzaam zien wegtikken.

Nu is het in Engeland een uurtje anders. De ene zegt dat het daar een uurtje vroeger is, de andere zegt later, hoe dan ook; om vijf uur liep de wekker af, dus iedereen was meteen (al) klaar wakker en toen we een half uurtje later aan de koffie zaten moesten we dus nog twee uur wachten, voordat we om half zeven (Engelse tijd) van de boot mochten. Nadat we door de douane heen waren, moesten we 120 km rijden. Daar doe je in Engeland twee uur over, want gemiddeld elke mijl hebben ze wel een rotonde liggen. Grote en kleine, ronde en ovale, maar het schiet geen meter op.

Maar nu eerst even waarom we in Engeland waren. Tijdens het Plonkersweekend drink je wel eens wat. En dan komen na verloop van tijd (als alle technische snufjes, toekomstige en geschiedwaardige wetenwaardigheden over motoren en voertuigen besproken zijn, -en dat kan lang duren-) er allerhande rare ideeën naar voren, zoals bijvoorbeeld, wat de

beste klassieke trials zijn. En daar werd naast die van Mons en de Talmag trial en een of andere stijfframe trial, gezegd dat de Jack Thompson trial van de Sidcup Club ook een echte zou zijn, waar we dus naar toe moesten gaan. Nou, .. dat was dan afgesproken en wel te rusten. Maar zoals dat gaat, de dag daarop gingen we weer over naar de orde van de dag: triallen.

In Mons waren daar opeens de inschrijfformulieren, ongeveer drie weken voor de trialdatum, die meteen ingevuld moesten worden en ingeleverd zouden worden door Geoffry Cornes. Hij

regelde alles voor ons.

Nou was de Sint ook in het land gekomen, dus zachtjes aan de Sint gevraagd om te helpen om naar Engeland te kunnen. U snapt het wel; hoe leg je zo iets uit. Maar de Sint vond niets verkeerd in zijn boek en de kaartjes voor de overtocht waren er op tijd.

We waren ruim op tijd op het trialterrein, want dat was het doel. Vier luitjes hadden van de Sint een overtochtje gekregen om aan een echte Pré'65 trial mee te doen: de Jack Thompson trial. Deze trial wordt georganiseerd door de Sidcup organisatie op hun eigen terrein ten oosten van Londen en is enkel voor Engelse Pré'65 motoren. Engelse motoren!! Voor Rob met de Matchless, voor Rob met de AJS en Jan met de Norton geen probleem dus, maar de FN van Martien is Belgisch. Maar hoewel ze daar erg strikt en behoudend zijn, was deze buitenlandse motor geen probleem. Zo'n mooie, interessante, goed gestylde motor zou ook een Engelse geweest kunnen zijn, toch?!? Dus niet zeuren.

De trial had 10 secties die drie keer verreden moesten worden. Drie sporen die vergelijkbaar zijn met CTN wit-blauw, blauw-rood en rood-geel. Dus heel goed te doen. Enkel de bepijling was heel apart en gelijk de zwaarste non-stop die we moesten overwinnen. En het waren niet alleen 'wij' die het moeilijk hadden. Bijna de hele goegemeente

heeft vijven gekregen voor het missen van de bedoeling met de vierkante stukken papier op stahoogte, waarbij je tussen de overeenkomende vormen moest rijden. Erg apart. Maar het was een goede trial over de hellingen waar voor de oorlog de Canadezen geoefend hebben, in heuvels bestormen en verdedigen. Vandaar Canada Heights. En dat hele grote terrein

was/is van de Sidcup vereniging en zij organiseren voornamelijk crosswedstrijden voor moderne motoren (en klassiekers) en evenzo trialwedstrijden. Tot enkele jaren geleden waren dat straffe wedstrijden voor de crème van de klassieke trialrijders. Doch de deelnemers-aantallen gingen achteruit tot een aantal dat het niet meer leuk was om iets te organiseren. Toen heeft men besloten enkel uit te zetten zoals het voorheen gebeurde en daarbij het hoge niveau weggelaten. Binnen enkele jaren zaten ze weer op de limit van 120 deelnemers met enkel Engelse Pré'65 motoren.

Na afloop van de trial, dat wil zeggen als je terugkomt bij de laatste kwart van de rijders, dan is het parkeerterrein al heel erg leeg. In Engeland heb je een 'observer' bij elke sectie, die je rijden controleert. Hij noteert je punten en als de laatste rijder geweest is wordt het papier afgegeven. En dan nog de stand opmaken duurt te lang. Dus iedereen gaat meteen naar huis, als men de motor op de kar heeft gezet. Er is geen prijsuitreiking of bekendmaking van de stand, dus einde trial is naar huis. Maar wij moesten blijven, hoorde wij al bij het inschrijven. Dus wij werden ergens na afloop binnen geroepen. Men was zo verguld met de 'continent' deelname, dat ze speciaal voor ons (en Christian Thibaut) een plaquette hadden laten maken. Heel sympathiek. 't Zal overal wel een speciale plaats krijgen.

Dus om drie uur (Engelse tijd) waren we klaar. En nu?? Martien wist nog een mooi streekmuseum in Colchester, vlakbij Harwich. Een echte aanrader. Maar ja, die rotondes. Daarbij leek heel Engeland op bezoek te moeten bij schoonmoeders, dus door die drukte waren we uiteindelijk bij lange na niet op tijd in Colchester. Dus wat moet je dan??? Juist een pintje, maar dan Engels kaliber. Dat smaakte goed en na verloop van tijd moesten we eens gaan eten. Uiteraard moest dat het nationale gerecht worden; 'Fish en Chips'. De keuze was uit drie soorten vis en één soort patat en die laatste was prima. En ook de

vis was prima, bleek achteraf. Maar een van ons had slechte ervaring met een vorige keer van Fish. Met de olie die eruit liep kon je een motorblok vullen. Dus hij wilde een cheeseburger. Deze stond met andere burgers op een groot plakkaat -met foto's- vermeld. Maaaaar zei de oudste dame; "Ik zou dat niet doen. Je krijgt er geen saus bij, dat doen we niet en zonder saus is dat niet te eten.!! Ik zou dat echt niet doen". Zo vriendelijk! en zo sympathiek!. De Engelse uitbaters hebben veel empathie met hun clientèle.

En de rest..? Na nog een koffie en pintje vroeg naar de boot, waar we snel op mochten, nog een laatste Stout en naar bed, want moe waren we allemaal. De volgende ochtend om half acht van de boot en om tien uur waren we op het werk. Alsof het een rustig Sinterklaasweekend geweest was.